

Fra: Mikkel Andersen [mailto:mikkel@forlisfilm.dk]

Sendt: 26. april 2010 23:03

Til: Per Clausen; Jonas Dahl; Sophie Hæstorp Andersen; Lone Dybkjær; Simon Emil Ammitzbøll; sum@sum.dk; Birgitte Josefsen; vivi@vivikier.dk; Liselott Blixt

Emne: Medicinsk cannabis â€" en indtrÃ¡ngende appel til debat

Til folketingets sundhedsordførere og sundhedsminister Bertel Haarder.

Kære alle sammen,

Jeg skriver med det klare ærinde at smide et emne på den politiske dagsorden. Så er mine motiver i hvert fald klarlagt. Jeg håber imidlertid, at I vil tage dette indlæg alvorligt, trods dets - for nogen - kontroversielle indhold.

Jeg vil gøre det ved først at fortælle min kærestes historie, fortælle hvordan jeg passer ind i den, og så vil jeg til sidst smide et forslag på bordet.

Min kæreste gennem fem år, der nu er 28 år gammel, blev i august måned sidste år diagnosticeret med livmoderhalskræft. Hun kom meget hurtigt i kemobehandling, og nu er hun heldigvis kureret for livmoderhalskræft. Til gengæld er hun hen mod slutningen af behandlingsforløbet fået endnu en diagnose: non-Hodgkin lymphoma, som hun nu skal have en ny kemokur mod.

Det er alment kendt, at succesraten for de forskellige kemopræparater er mildt sagt svingende. Således har min kæreste – alene mod livmoderhalskræft – været i behandling med tre forskellige kemopræparater, og i 'den nye' behandlingsrunde er hun netop begyndt på det fjerde. Selvom succesraten som sagt er svingende, er der én ting, der går igen ved alle præparater: de voldsomme bivirkninger. Voldsom kvalme, styrtopkast, tyngende træthed og kraftige influenzasymptomer præger hende hver dag. Det kan være svært at nedfælde i tekst, hvor alvorlig indflydelse kemoterapiens bivirkninger har på hende, men tag det fra en, der spenderer hvert et vågent minut hos hende: hun lider! Maden smager anderledes, hun er aldrig sulten, kiloene rasler af, hun er altid træt, uoplagt og irriteret, hun taber håret og selvværdet ligger på et historisk lavpunkt, hun skammer sig over sin svækkede tilstand, hun frustreres over, at hun ikke kan arbejde, osv.

Men den nedsatte appetit, kvalmen og flere af de mest tyngende bivirkninger kan heldigvis afhjælpes med medicin. Derfor får hun mod kvalme og nedsat appetit et middel, der giver hende mavepine, mod hvilket hun får et præparat, der giver hende diarré, mod hvilket hun får et præparat, der giver hende forhøjet blodtryk, mod hvilket hun får medicin der... Alt i alt skal hun have syv forskellige præparater foruden sin kemoterapi, og selvom hun tidligere fulgte den medicinplan slavisk, havde den ikke den store effekt – jeg lader mig fortælle, at den bivirkningsmodvirkende medicin har samme succesrater som kemobehandlingen?

Jeg er kriminel. Så enkelt er det. For i vores jagt på noget, der rent faktisk virker appetitvækkende og kvalmenedsættende – hvilket de lovlige metoder ikke gør hos min kæreste – har vi fundet løsningen i de metoder, man bruger andre steder i verden, i eksempelvis temmelig konservative stater i USA: marihuana. Skammer jeg mig over, at jeg gør mig selv til kriminel, når jeg forsyner min kæreste med alt godt fra Christiania? Ikke det fjerneste. Hvorfor? Jo, jeg regner med, at I alle forstår, at man vil gå langt for at lindre de lidelser, man oplever hos sine nærmeste. Der er ingen værre følelse, end den man oplever, når den, der betyder allermost i dit liv, har det værre end du nogensinde har været vidne til før, og du står helt magtesløs og kigger på fra sidelinjen. Og når jeg så har fundet midlet, der får hende til at spise igen, der lindrer kvalmen og som hendes læge har godkendt på baggrund af sin viden men med frygt for at miste sin autorisation, har jeg ingen skrupler ved at gøre noget ulovligt. Jeg kører glædeligt de mere end 200 kilometer hver vej, hvis det blot betyder, at hun

får det bedre.

Jeg står heldigvis ikke alene med den indstilling. Selvom det følgende ikke er hverken empiri eller statistik, kan jeg blot fortælle, at flere af deltagerne i min kærestes støttegruppe har medgivet, at de også - ulovligt - bruger cannabis som en metode til at lindre kemobehandlingen, til fordel for de mange præparater, de ellers skulle have.

Vi ønsker i Danmark verdens bedste kræftbehandling. Men kræftbehandling handler om mere end blot den rette kur mod den sygdom, der er til at få øje på – bivirkningsbehandling er mindst lige så vigtig. Jeg mener derfor, at medicinsk marihuana er et emne, I har alvorligt brug for at diskutere. Som situationen er i dag, er jeg kriminell, jeg finansierer kriminalitet, jeg opererer i kriminelle miljøer osv. Det er selvfølgelig beklageligt, men jeg har ikke tænkt mig at stoppe, når vi tilsyneladende selv kan skabe bedre lindring til kemoterapien, end de gængse metoder kan.

Jeg stikker ikke blå i øjnene på nogen, og jeg ved udmærket, at det ikke er alle, der har gavn af cannabis til kvalmelindring og appetitvækkelser - men der er jo en grund til, at det er tilladt til medicinsk brug i andre lande? Hvorfor har vi i Danmark ikke kigget på det? Hvis der rent faktisk kommer kontrol på udleveringen af cannabis til cancerpatienter, kan man også meget bedre forebygge og forhindre misbrug, og dermed bedre sikre sundheden for vores kræftpatienter.

Jeg er ikke en fordærvet hippie, der ryger fede i mit folkevognsrugbrød. Jeg har ikke andre problemer med loven end mit køb af hash til min kæreste. Jeg er derimod en bekymret pårørende, der har fundet en gangbar – desværre ulovlig – løsning, på de mange gener, som min kæreste oplever ved kemobehandlingen.

Afkriminaliser mig venligst? Jeg er ikke den eneste...

Eller endnu bedre: gør cannabis tilgængeligt for kræftpatienter i former, der muliggør indtagelse uden røg. Det er jo ikke ligefrem sundt at ryge, men det aktive stof i cannabis, THC, kan indtages i pilleform, som det er muligt ligeledes i flere amerikanske stater.

De venligste hilsner

Mikkel Andersen